

Lovforslaget sattes til forhandling.

Anden næstformand (Hanne Budtz): Jeg skal fastsætte en taletid på indtil 15 minutter for partiernes ordførere i første omgang.

Hans Lund: Jeg ved jo, at der er adskillige, der kritiserer, at vi hvert år foretager så mange ændringer i vor skattelovgivning. Det kan være en mere eller mindre berettiget kritik. Jeg forstår udmærket godt, at skatteborgerne i visse tilfælde kan føle sig usikre, fordi der sker så mange ændringer, og jeg ved også, at de konsulenter og revisorer, der skal hjælpe skatteyderne, er noget ulykkelige over, at ændringerne kommer så ofte, som de gør. Jeg ved godt, at der også er mange i skatteadministrationen, der er ulykkelige over, at man ændrer så meget, som man gør. Men dér tror jeg nu nok, at befolkningen i almindelig er skadefro og måske ikke har så megen medlidenhed.

Det er klart, at så kompliceret som vor skattelovgivning er, kan det være ubehageligt med de mange ændringer; når man endelig har fået reglerne i hovedet, kommer der nye, og så skal man til at begynde forfra. Men jeg vil dog have lov til at sige, at når man laver ændringer og ændringerne er til fordel for borgerne, er det da rimeligt, at man laver om. Jeg synes også, det er rimeligt at lave om, når man opdager, at visse love og bestemmelser ikke har den virkning, man havde tilsigtet.

Jeg skal ikke begynde at gå i detaljer med alle de tekniske ændringer, der her er foreslået til kildeskatteloven. Men jeg vil godt have lov til at knytte et par bemærkninger til nogle af ændringerne.

Det drejer sig først om ændringer med hensyn til medhjælpende hustru. Dér foreslår man nu pristalsregulering af de 12.000 kr., som i sin tid blev fastsat som et rimeligt beløb, der kunne overføres til selvstændig beskatning hos hustruen. Jeg synes, at det er rimeligt, at man pristalsregulerer. Hvis reglen med de 12.000 kr. var rigtig i sin tid, da den blev fastsat, er det også rimeligt, at man nu går op på 12.700 kr., og det er også rimeligt, at man følger den prisudvikling og lønudvikling, som sker.

Vi var mange, der var meget betænkelige ved reglen, da den blev indført, først og fremmest fordi vi vidste, at den var meget,

meget vanskelig at administrere. Det har da også vist sig i praksis. Den er nemlig vanskelig i det øjeblik, man virkelig gør forsøg på at dele sol og vind lige, vurdere, om det nu også er rimeligt at give adgang til ansættelse for medhjælpende hustru. Der er ingen tvivl om, at der er mange, der misbruger bestemmelsen. Der er mange, der giver erklæring om, at hustruen arbejder de 3-4-5 timer om dagen, som man nu forlanger, uden at det i grunden er helt berettiget. Til gengæld vil jeg sige, at der er adskillige medhjælpende hustruer, som faktisk burde have et større beløb. Der er jo virkelig medhjælpende hustruer, som yder en indsats i ægtefællens virksomhed, som er af absolut stor værdi. Man kan vel i grunden godt være lidt onskabsfuld og sige, at i visse tilfælde var det måske hustruen, der skulle være den skattemæssige hovedperson, mens manden skulle være en slags medhjælpende mand. Det laver vi nu ikke om på. Men jeg vil i hvert fald gerne anbefale, at vi pristalsregulerer det beløb.

Jeg skal ikke sige ret meget om de personfradrag, som nu foreslås givet for folke- og invalidepensionister. Det er følgevirkninger af den lovgivning, hvorefter pensionisterne bliver særskilt beskattet. Reglen er ganske udmærket, og det er i hvert fald i første omgang en betydelig forbedring af pensionisternes skattemæssige forhold. Jeg kan godt lide, at finansministeren nu ønsker personfradragene udformet på en sådan måde, at de bliver ens, uanset hvad indtægtskilden er. Der vil ske en aftrapning ad åre, og en skønne dag har vi kun én form for personfradrag.

Jeg synes også, at det er en god regel, at lønmodtagere kan henvende sig til arbejdsgiverne og få deres trækprocent ændret, hvis de ønsker det. Der er jo ingen grund til at ulejlige myndighederne, fordi man ønsker sin trækprocent forhøjet. Jeg ved ikke, i hvor stor udstrækning ordningen vil blive brugt, men det er i hvert fald mit indtryk, at mange er kede af en for stor restskat, og jeg tror, at en hel del vil bede arbejdsgiveren om at trække lidt mere end det, der i første omgang er fastsat.

Restskatterne i sig selv er jo et problem. Vi må indrømme, at kildeskatten ikke blev den definitive skat, som vi gerne så. Der er måske mulighed for, at vi ved at lave for-